

Lars Emil Bolts prædiken 2. søndag efter trinitatis

Taler

Lars Emil Bolt
Sognepræst

Dato

29. juni 2025

Sted

Lillerød Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 14, vers 16-24

1 *Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:*

Jesus sagde: »Der var en mand, som ville holde et stort festmåltid og indbød
mange. Da festen skulle begynde, sendte han sin tjener ud for at sige til de
5 indbudte: Kom, nu er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig.

Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til
den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par
okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje
10 sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme.

Tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre dette. Da blev husets herre vred og
sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige,
vanføre, blinde og lamme herind.

15

Og tjeneren meldte: Herre, det er sket, som du befalede, men der er stadig plads.
Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at
komme, så mit hus kan blive fyldt. For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var
indbudt, skal smage mit måltid.« (Luk 14,16)

20

Jeg vil i dag begynde et helt andet sted, end hvad teksterne lægger op til – stadig i
Bibelen, jovist, men et helt andet sted. Johannes 8,7: Den af jer, der er uden
synd, skal kaste den første sten.

25 Et Jesus-citat i den helt tunge ende, hvorfor det ikke behøver meget mere
introduktion. Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten. Eller, som
vi siger på godt dansk: Man skal ikke kaste med sten, hvis man selv bor i et

glashus!

30

Når jeg vælger at begynde hér, så er det fordi, at dette så kendte, stenede citat til syvende og sidst omhandler det samme, som dagens evangelietekst om det store festmåltid.

35 For når vi skræller alle de dårlige undskyldninger, de inviterede kommer med, væk – når vi ser bort fra dem, der sidder langs gader og stræder og kigger forbi festsalen, der er så stor, at den aldrig bliver helt fyldt – så står et tema tilbage, vi finder i både lignelsen om det store festmåltid OG lektien om ikke at kaste den første sten, hvis man ikke også selv er uden synd: Nemlig *selvransagelse*.

40

Selvransagelse er en sjov størrelse. Det er så vigtigt og kan gøre så meget godt, men alligevel bliver der brugt så lidt tid på det, både i de store internationale sammenhænge, hvor krige og konflikter lægger en dyster skygger over – ja, alting – men også i det enkelte indre menneske.

45

For hvor er selvransagelsen, når Israel sender raketter den ene vej og Iran den anden? Hvor er selvransagelsen, når der jubles over et tabt menneskeliv, hvad end det bar ukrainsk eller russisk pas? Hvor er selvransagelsen, når det dyrebare demokrati bruges til at misbruge magten – til at købe stemmer og til at se sig
50 blind på magten, i stedet for at holde øje på formålet?

55

Ja, er der noget, vi mennesker har svært ved, så er det at se vore egne dæmoner i øjnene og erkende vores fejl, mangler og mørke sider. Der er ingen, der har lyst til at se sig selv og sine gerninger som mindre end gode, selvom vi alle inderst
inde forhåbentlig ved, at intet menneske kan være godt og gøre gode ting til alle
tider.

Og det med at gøre andet end det gode, det er jo lige netop dét, vi støder på i
lignelsen om det store festmåltid.

60

For den høje mand, Gud, sender sin tjener, Kristus, ud for at samle alle folkene til sit store festmåltid. Alle er inviteret – alle er velkommen. Men én efter én giver de inviterede sig til at komme med dårlige undskyldning og undslår sig fra at deltage. Og reaktionen, den bliver krads: Ingen af de mænd, som var indbudt,
65 skal smage mit måltid.

Oh ak, oh ve og plage. Ingen af de gæster der sagde nej til invitationen, skal
nogensinde få lov til at blive en del af festen. Det er hårdt. Det er grumt. For
70 dem, der sagde nej – det er jer. Det er mig og det er dig. Det er os alle sammen.

For hvem af os kan i sandhed sige, at vi er fuldstændig uskyldsrene? Hvem af os
kan påstå, at vi aldrig nogensinde har vendt os væk fra det gode og det rigtige,
om det så skyldes dovenskab, smålighed, hævngrerrighed eller noget helt fjerde?
75

Det er der, selvfølgelig, ingen der kan. For intet menneske er så rent, at det kan
gå og dømmе andre. Intet menneske er så perfekt, at det aldrig er kommet til at
gøre noget, vi egentlig godt ved, vi ikke burde. Og når tjeneren så pludselig står
foran os, og spørger om vi vil med til fest i hans Herres hus, så er der ikke én af
80 os, der med fuldstændig ro i maven hver eneste gang ville kunne stå sige: jo tak!
– for dem, der takkede nej til invitation, det er os alle sammen.

Af samme grund blev der heller ikke kastet én eneste sten mod kvinden i
fortællingen fra Johannesevangeliet, for konfronteret med deres egen
85 uperfekthed, kunne intet menneske leve op til Herrens krav.

Oh ak, oh ve og plage, må jeg sige igen, for det er da hårdt at høre, når vi nu har
fået at vide, at ingen af dem, der afslog invitationen, skal smage måltidet. Ja, det
vil selvfølgelig sige, det VILLE være hårdt at høre, hvis det ikke var fordi den
90 tjener, der inviterer os til festen, elskede os så højt, at han allerede havde åbnet en
sidedør til os, vi altid kan gå ind ad – uanset om vi i første omgang kom til at
takke nej til invitationen.

For skulle vi mennesker alene bedømmes på, hvordan vi opfører os og hvor lidt
95 eller meget vi tror, så ville det, for at sige det mildt, se rigtig skidt ud.

For ingen er ren nok til at kaste den første sten, det har vi allerede slået fast. Men
heldigvis er det heller ikke dén renhed, vi skal bedømmes på.

100 Nej, vi skal bedømmes på, med og af den nåde, der udgår fra vor Herre Jesus
Kristus – og den dom, den er allerede udmålt. Resultatet blev tilgivelse!

For intet af det, vi mennesker går og roder med, skal fjerne os fra gæstelisten til
den store fest. Intet af det vi bedriver, skal lukke adgangsdøren i for os. Intet af
105 det, der fylder vort hjerte, skal fjerne os fra nådens gave.

For ingen er ren nok til ved egen kraft at komme til festen – men alle har mulighed for at deltage, så længe de netop erkender, at det kun kan ske ved tjenerens hjælp, uanset om man så skal ud os se til sine nye okser eller sidder fattig og vanfør langs byens gader og stræder.

Det var derfor vores kirkes grundlægger, Martin Luther, så berømt skrev i et brev til sin gode ven og medreformator, Melanchthon:

115 ”Vær en synder og synd tappert, men tro og glæd dig endnu mere tappert i Kristus, som er sejrherre over synden, døden og verden. Vi må synde, så længe vi lever, for retfærdigheden har ikke hjemme i dette liv.[...] Det er tilstrækkeligt, at vi ved Guds nåde kender Guds lam, som bærer verden synd. Fra Ham kan 120 synden ikke rive os bort, om vi så bedrev hor og myrdede tusindvis af gange dagligt. ”

Ja, du kommer alligevel ikke uden om, at du, ligesom ethvert andet menneske, synder. Men hvis du bare er dig bevidst om, at det forholder sig sådan – hvis du 125 bare formår at rive det blåøjede slør fra dine egne øjne og erkender, at du ikke selv er uden fejl – så har du også allerede åbnet dig for den nåde og tilgivelse, erkendelsen fører med sig.

Og selvom det i dagens tekst så dystert lyder, at ingen af de mænd, som var 130 indbudt, men afslog, skal smage måltidet, så skal du, takket være Herren Jesus Kristus, nok få lov at blive bispist med marvfede retter og ædel vin, som Esajas berettede om skulle ske, når Hærskarers Herre holder festmåltid for alle folkene.

Ja, Camilla og Alexander – jeg ved ikke, hvor meget I har fået hørt af min 135 prædiken, for jeg har jo også selv små børn og kender så udmærket til, hvor meget opmærksomhed de nogen gange kræver. Men dagens pointe er faktisk så vigtig, særlig for jer, der skal have lillesøster døbt her i dag, at jeg vil tillade mig at gentage den en sidste gang for jer.

140 Livet kommer til at byde på en masse oplevelser for jeres mindste, og forhåbentlig kommer succeserne til at overgå nederlagene med uendelige længder. Men når alt næsten går for godt, så kommer vi nogle gange til at se os selv som små hovedpersoner i en verden, der altid drejer sig om os selv. Og det er noget skidt – det er farligt.

For hvis man selv er hovedpersonen i alting – hvis man selv føler, at man kan gå på vandet, så ender det med, at man slet ikke er i stand til at se sine egne fejl og mangler i øjnene.

150

Alt vil altid være de andres skyld, og man fortjener altid selv at få det første og det største stykke kage.

Men se, det jeg i dag har forsøgt at lære alle jer, der er til stede her i kirken, det er netop, at det er helt ok ikke at være perfekt. Det er ok ikke altid at være god og kunne det hele. Det er ok at begå fejl og træde ved siden af.

155

For så længe vi gør os selv bevidste om, at vi rent faktisk LAYER fejl – så har vi også taget et stort skridt imod at erkende, at vi i første omgang slet ikke behøver at være perfekte. For alt det gode, der kommer fra Gud – lys, kærlighed, tilgivelse og nåde – det skal nok nå til ethvert menneske, perfekt eller ej.

160

Så lev livet for fuld udblæsning – ja, Camilla og Alexander, lær begge jeres piger at leve for fuld udblæsning.

165

For med visheden om, at noget godt og nådefuldt venter dem i sidste ende, så er det bare at trykke speederen i bund og bruge den gave som livet er.

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

170

Lad os alle bede:

175 Herre vor Gud, himmelske far

Vi mindes dagligt om, at verden rummer så megen nød og ulykke, at det er svært at bære.

180 I al vor foragt og fordømmelse glemmer vi dog alt for ofte, at også vi er med til at bære brænde til

ondskabens bål.

185

Riv derfor sløret fra vore øjne og giv os erkendelsen af, at vi – trods fejl og mangler – er dine elskede børn. Mind os til stadighed om, at du er med enhver sjæl og at den nåde, vi på den sidste dag skal møde, rækker langt ud over, hvad vi selv formår at fatte.

190

Vi beder dig: Lad enhver, der angrer og søger tilgivelse, finde den, så vi får en glimt af den herlighed der venter os. Trøst alle sorgfulde, helbred alle syge og vis alle ensomme, at der i dig og din kirke findes et festmåltid, enhver er inviteret til.

195

Beskyt og bevar din kirke, hvor end på jorden den står og alle mennesker deri. Vær med enhver, der må flygte på grund af troen på dig, og lad freden og kærligheden stråle over jorden.

200

Vær også med enhver, der er tilskikket magt over andre og lade den altid udfolde sig til fællesskabets og dit bedste.

Hold din skærmende hånd over vor regent Kong Frederik og hele hans hus. Værn om vort land, vort folk og vort flag, og skænk os alle, efter et kristent liv, den evige saligheds fred. Amen!

205

Tags

2. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-emil-bolts-praediken-2-sondag-efter-trinitatis>

210

215

220